

ПЪЮ К. ЯВОРОВЪ

(По случай 25 години от смъртта му)

Пъю К. Яворовъ, роденъ въ Чирпанъ на 1,877 г., живѣе срѣдъ несгодитѣ на дребно чиновничествуване. Той създаде отначало творения, въ които живо рисува селската неволя—надеждитѣ, страховетѣ и неизразимата болка на селяка, който неспокойно гледа, какъ въ единъ мигъ гинетъ трудътъ, копнежътъ на цѣли месеци.

Подиръ това Яворовъ въ редъ пѣсни посочи истинския дългъ къмъ отечеството и готовността да принесе себе си въ жертва нему. Пѣвецътъ стана борецъ за свободата на българина—македонецъ. Той се отказа отъ баща и майка зарадъ Пиринъ-планина и отъ братецъ и сестра зарадъ сабя халосия и отъ всичко стига да има хранена коня, пушка бойлия, сабя по воля; турци да гони, турци да коли.

Яворовъ успѣ да създаде свършени образци на нашия народенъ езикъ. Неговиятъ талантъ създаде бисери въ нашата поезия.

П. К. Яворовъ създаде творения, проникнати съ мисълъ и духовенъ полетъ. Въ поезията на Яворова личатъ два периода. Презъ първия периодъ на поетическото творчество Яворовъ изразява народнитѣ болки и страдания, презъ втория се стреми да изрази личнитѣ си преживѣвания, да се отдели отъ обществото, но пакъ съ съзнание за личния си дългъ къмъ отечеството.

Най-хубави творения отъ първия периодъ сж: „Арменци“, „Заточеници“ изъ сборката „Стихотворения“, отъ втория—стихотворнитѣ сборки: „Хайдушки пѣсни и „Подиръ сѣннитѣ на облацитѣ“. Стихътъ и езикътъ на Яворовъ се отличаватъ съ своята художественостъ и краткостъ: „листъ отбруленъ“, „безмлъвна нощъ“ и др. Яворовъ написа и образцова биография на своя другаръ—революционеръ Гоце Дѣлчевъ и драма „Въ политѣ на Витоше“.

Яворовъ трагично свърши земния си животъ на 29. X. 1914 год.

Съ неговата смъртъ България изгуби втория, следъ Славейкова, поетъ, а Македония—своя Ботевъ.

Поклонъ предъ неговата свѣтла паметъ и вѣчна признателностъ къмъ тоя голѣмъ нашъ писателъ!

ЯВОРОВИТЪ ТЪРЖЕСТВА ВЪ ЧИРПАНЪ

На 28 и 29 т. м. въ Чирпанъ—родния градъ на поета Яворовъ—се състояха възпоменателни тържества при следната програма:

28 октомврий: имаше Яворова вечеръ, на която проф. Арнаудовъ говори за Яворовъ и неговото дѣло, а артисти отъ Нар. театъръ и мѣстниятъ хоръ „Яворова пѣсенъ“ изпълниха произведения отъ Яворовъ.

29 октомврий: отслужи се панихида предъ бюста-паметникъ на Яворовъ; поднесоха вѣнни и държа слово председателятъ на Съюза на българскитѣ писатели г-нъ Добри Немировъ, следъ което се направи посещение въ дома на Яворовъ, където говори г. Владимиръ Василевъ.

1. Ноемврий—Св. Ив. Рилски, е именниятъ день на Н. В. Царицата и празникъ на народнитѣ будители.

НАШИТЪ НАРОДНИ ДЕЙЦИ

Българскиятъ народъ е билъ нѣкога силенъ и просвѣтенъ. Но поради вътрешни и външни несгоди, той е отслабилъ и станалъ плячка на турцитѣ, които сж се преселили въ нашитѣ земи. Завладѣли ги и станали господари на народа ни. Полека лека той забравилъ своето славно минало. Църквата ни е била подчинена отъ гърцитѣ. Така, България прекарала петстотинъ години въ тъма. Но всрѣдъ тази тъма блѣснала една искра. Тази искра е Отецъ Паисий—най голѣмиятъ български будителъ и баща на нашата история. Неговъ последователъ е Софроний Врачански. Той е единъ отъ великитѣ българи, защото е написалъ много книги. Другъ народенъ будителъ е Иларионъ Макариополски, който се борилъ за духовната ни свобода. Георги Раковски е единъ отъ най-трудолюбивитѣ ни будители, защото е писалъ въ много списания и вестници. Много, много будители има българския народъ, които сж загинали най-геройски. И затова, ние всѣка година празнуваме празника имъ на първи ноемврий. Съ това ние отдаваме почитъ на тѣхното велико дѣло и обещаваме, че като порастнемъ, ще станемъ достойни българи.

Василь Николовъ Бояджиевъ,
Плѣвенъ

НА НАРОДНИТЪ БУДИТЕЛИ!

Спете спокойно, Будители святи,
образи живи въ нашитѣ сърдца,
Всевишний Богъ Ви презъ робство прати
за спасение на вашитѣ деца.

Ний тачимъ завета, що ни дарихте
за родъ и Родина, езикъ свещенъ.
Вървимъ по пѣтя, който открихте
съсъ вѣра за още по-свѣтълъ день.

Живѣемъ съ надежда, че братята родни
задъ Рила, Родопи, Шаръ и Пиринъ,
И тѣзъ въ полетата хлѣбородни
ще бждатъ свободни, тамъ, до единъ.

Пакъ ще момитѣ пѣсни запѣятъ
на български, следкъ, кръшенъ езикъ.
Старци отъ радостъ сълзи ще лѣятъ
и славятъ сърдечно Бога великъ.

Спете спокойно, Будители наши,
заслужили слава отъ вѣкове!
Некъ вашата паметъ я нищо не плаши
Доръ, цѣлъ народъ я съсъ почитъ зове.

Леля Нина — Плѣвенъ.

НОЕМВРИЙ.

Съ намѣтка и гугла отъ сива мъгла
Ноемврий препуска низъ черни поля,
Ноемврий е гнѣвенъ, ноемврий снова
Съ дружина студове и зли вѣтрове.

Щомъ чуятъ звънцитѣ и злобния смѣхъ
Горичкитѣ свеждатъ главици съсъ страхъ
И тихичко плачатъ и зъзнатъ въ нощта,
И ронятъ ранени и златни листа.

Защо ги облѣхвашъ съ смъртъ и съсъ гладъ?
Защо ги погубвашъ въ безумство и ядъ?
Не чуешъ ли жалби, не чуешъ ли стонъ,
Ноемврий, Ноемврий съсъ жълтия конь!

Асѣнъ Разцавѣтниковъ.